

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছা, তোমালোকে ইয়াত থাকি নতুন সৃষ্টিক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে আৰু আত্মাক পাৰন কৰি তুলিব লাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা কি বুজনি দিছে যাৰ দ্বাৰা বুদ্ধিৰ তলা খুলি গ'ল?

উত্তৰ: পিতাই এই বেহদ অনাদি ড্ৰামাৰ এনেকুৱা বুজনি দিলে যাৰ দ্বাৰা বুদ্ধিত যি গড্ৰেজৰ তলা লাগি আছিল সেয়া খুলি গ'ল। পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। পিতাই বুজনি দিছে যে এই ড্ৰামাখনত প্ৰত্যেক ভাৱৰীয়াৰ নিজৰ-নিজৰ অনাদি ভূমিকা আছে, যিয়ে কল্পৰ আগতে যিমান পঢ়িছিল তেওঁ এতিয়াও সিমানেই পঢ়িব। পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বহি শিকায়। যেতিয়াৰ পৰা পিতা হৈছে তেতিয়াৰ পৰাই তেওঁ শিক্ষকো হয়, তেতিয়াৰ পৰাই আকৌ সৎগুৰুৰ ৰূপত শিক্ষা দি আছে। এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পায় যে তেওঁ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয় গতিকে সৰু শিশুটো নহয়। উচ্চতকৈ উচ্চ, শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হয়। পিতাই জানে এই সকলোবোৰ মোৰ সন্তান। ড্ৰামাৰ প্লেণ (পৰিকল্পনা) অনুসৰি আহ্বানো কৰিছা যে আহি আমাক পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা। কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পবিত্ৰ সৃষ্টি সত্যযুগক আৰু পতিত সৃষ্টি কলিযুগক কোৱা হয়। ক'য়ো যে আহি আমাক ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰি দুখৰ পৰা নিজৰ শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ লৈ যোৱা। দুয়োটি নামেই ভাল। মুক্তি-জীৱনমুক্তি বা শান্তিধাম-সুখধাম। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই যে শান্তিধাম ক'ত, সুখধাম ক'ত থাকে? একেবাৰে বুদ্ধিহীন (অবুজন)। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হোৱা। বুদ্ধিহীনসকলৰ বাবে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হৈছে বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হোৱা। সকলোকে শিকাৰ লাগে যে এয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ। এইখন হৈছেই মনুষ্যৰ সৃষ্টি, সেইখন হৈছে দেৱতাসকলৰ সৃষ্টি। সত্যযুগ হৈছে দেৱতাসকলৰ সৃষ্টি, তেন্তে নিশ্চয় মনুষ্যৰ সৃষ্টি কলিযুগত হ'ব। এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ নিশ্চয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগো থাকিব। তেওঁলোক হৈছে দেৱতা, এয়া হৈছে মনুষ্য। দেৱতাসকল হৈছে বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন। পিতাইহে এনেকুৱা বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তুলিছে। পিতা যি বিশ্বৰ মালিক হয়, যদিও নিজে মালিক নহয় কিন্তু গায়নতো কৰা হয়। বেহদৰ পিতা, বেহদৰ সুখ দিওঁতা। বেহদৰ সুখ নতুন সৃষ্টিত আৰু বেহদৰ দুখ হৈছে পুৰণি সৃষ্টিত। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰও তোমালোকৰ সন্মুখত আছে। তেওঁলোকৰ গায়নো কৰা হয়। আজিকালিতো 5 ভূতৰো পূজা কৰি থাকে।

এতিয়া পিতাই তোমালোকক বুজায় যে তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছা। তোমালোকৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে জানে যে আমাৰ এখন ভৰি স্বৰ্গত, আনখন ভৰি নৰকত আছে। থাকাতে ইয়াতেই কিন্তু বুদ্ধি নতুন সৃষ্টিত আছে আৰু যিয়ে নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যায় তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰেই তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। এই শিৱবাবাই বহি বুজায়। শিৱজয়ন্তীতো নিশ্চয় পালন কৰে, কিন্তু শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, আহি কি কৰিলে, সেয়া একোৱে নাজানে। শিৱৰাত্ৰী পালন কৰে আৰু কৃষ্ণৰ জয়ন্তী পালন কৰে, কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত যিটো শব্দ কয় শিৱবাবাৰ ক্ষেত্ৰত তেনেকৈ নকয় সেই কাৰণে তেওঁৰ ক্ষেত্ৰত আকৌ শিৱৰাত্ৰী বুলি কয়। অৰ্থ একোৱেই নুবুজে। তোমালোক সন্তানসকলকতো অৰ্থ বুজোৱা হয়। অথাহ দুখ হৈছে কলিযুগৰ অন্তত, আকৌ অথাহ সুখ হৈছে সত্যযুগত। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া এই জ্ঞান পাইছা। তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্তক জানা। যিসকলে কল্পৰ আগতে পঢ়িছিল তেওঁলোকেই এতিয়া পঢ়িব, যিয়ে যি পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সেয়াই কৰিবলৈ লাগি যাব আৰু তেনেকুৱাই পদো পাব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত পুৰা চক্ৰ আছে। তোমালোকেই উচ্চতকৈ উচ্চ পদ পোৱা পুনৰ তোমালোক তেনেকৈয়ে অৱনমিত হোৱা। পিতাই বুজাইছে - এয়া যি মনুষ্যৰ আত্মা আছে, মালা নাই জানো, সকলোৱে ক্ৰমান্বয়ে আহে। প্ৰতিগৰাকী ভাৱৰীয়াই কোনটো সময়ত কোনে কি ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব সেই অনুসৰি নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। এইখন হৈছে অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা যাৰ বিষয়ে পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোকক পিতাই যি বুজায় সেয়া নিজৰ ভাতৃসকলকো বুজাব লাগে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত পিতা আহি আমাক বুজায়, আমি আকৌ ভাতৃসকলক বুজাওঁ। আত্মাৰ সম্বন্ধত ভাই-ভাই হয়। পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকে নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি বুজা। আত্মাইহে নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে - পবিত্ৰ হ'বৰ বাবে। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে তেতিয়া আকৌ শৰীৰো পবিত্ৰ পায়। আত্মা অপবিত্ৰ হ'লে তেতিয়া অলংকাৰো অপবিত্ৰ হয়। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। চেহেৰা, কৰ্ম-কাণ্ড এজনৰ লগৰ আনজনৰ নিমিলে। ক্ৰমানুসৰি সকলোৱে

নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে, পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে। নাটকত সেই দৃশ্যই দেখিবলৈ পাবা যি কালি দেখিছিল। সেয়া পুনৰাবৃত্তি নহ'ব জানো। এয়া আকৌ বেহদৰ আৰু কালিৰ ড্ৰামা। কালি তোমালোকক বুজাইছিলোঁ। তোমালোকে ৰাজ্য ল'লা আকৌ হেৰুৱালা। আজি আকৌ ৰাজ্য পাবৰ কাৰণে বুজি আছে।

এতিয়া ভাৰত পুৰণা নৰক, কাইলৈ নতুন স্বৰ্গ হ'ব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - এতিয়া আমি নতুন সৃষ্টিলৈ গৈ আছে। শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হৈ আছে। শ্ৰেষ্ঠজন নিশ্চয় শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টিত থাকিব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ শ্ৰেষ্ঠ হয় সেয়েহে স্বৰ্গত থাকে। যি ভ্ৰষ্ট তেওঁ নৰকত থাকে। এই ৰহস্য তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। এই বেহদৰ ড্ৰামাক যেতিয়া কোনোবাই যথা ৰীতিৰে বুজিব তেতিয়া বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব। শিৱ ৰাত্ৰিও পালন কৰে কিন্তু একোৱেই নাজানে। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলক এতিয়া ৰিফ্ৰেচ (পুনৰুজ্জীৱিত) কৰি তুলিবলগীয়া হয়। তোমালোকে আকৌ আনকো ৰিফ্ৰেচ কৰা। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছে তাৰ পাছত সংগতি পাই যাবা। পিতাই কয় - মই স্বৰ্গত নাহোঁ, মোৰ ভূমিকা হৈছেই পতিত সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰি পবিত্ৰ সৃষ্টি কৰি তোলা। তাততো তোমালোকৰ প্ৰচুৰ খাজনা থাকে। ইয়াততো কঙাল সেই কাৰণে পিতাক আহ্বান কৰে যে আহি বেহদৰ সম্পত্তি দিয়া। কল্পই-কল্পই বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা আকৌ কঙালো হৈ যোৱা। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা তেতিয়া বুজিব পাৰিব। প্ৰথম নম্বৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আকৌ ৪৪ জন্ম লৈ মনুষ্য হৈ গ'ল। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোকে জানা যে আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, যাক বৈকুণ্ঠ, পেৰাডাইজ, ডিটি ৱৰ্ল্ড (দৈৱী সৃষ্টি) বুলিও কয়। এতিয়াতো নক'ব। এতিয়াতো হৈছে ডেভিল ৱৰ্ল্ড (আসুৰি সৃষ্টি)। ডেভিল ৱৰ্ল্ডৰ অন্ত, ডিটি ৱৰ্ল্ডৰ আদিৰ এতিয়া হৈছে সংগম। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা, অন্য কাৰো মুখত শুনিবলৈ নোপোৱা। পিতাহে আহি এওঁৰ মুখ ঋণত লয়। কাৰ মুখ ল'ব, বুজি নাপায়। পিতাৰ আৰোহন কাৰ ওপৰত হ'ব? যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলে এই শৰীৰত আৰোহন কৰিছা নহয় জানো। শিৱবাবাৰ নিজৰ ৰথতো নাই, গতিকে তেওঁক মুখ নিশ্চয় লাগিব। নহ'লে ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাৰ? প্ৰেৰণাৰেতো শিকিব নোৱাৰা। সেয়েহে এই সকলো কথা অন্তৰত টুকি ৰাখিব লাগে। পৰমাত্মাৰো বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে নহয় জানো। তোমালোকৰো বুদ্ধিত এই সকলোবোৰ ধাৰণ হ'ব লাগে। এই জ্ঞান বুদ্ধিৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। কোৱাও হয় - তোমাৰ বুদ্ধি ঠিকে আছেনে? বুদ্ধি আত্মাত থাকে। আত্মাইহে বুদ্ধিৰে বুজি আছে। তোমালোকক পাথৰ বুদ্ধিৰ কোনে কৰিলে? এতিয়া বুজি পোৱা যে ৰাৱণে আমাৰ বুদ্ধি কি কৰি দিলে! কালিলৈকে তোমালোকে ড্ৰামাক জনা নাছিল, বুদ্ধিত একেবাৰে গড়ৰেজৰ তলা লাগি আছিল। 'গড়' শব্দটি আছে নহয় জানো! পিতাই যি বুদ্ধি দিয়ে সেয়া সলনি হৈ পাথৰ বুদ্ধি হৈ যায়। পুনৰ পিতা আহি তলা খোলে। সত্যযুগত হৈছেই পাৰসবুদ্ধি। পিতা আহি সকলোৰে কল্যাণ কৰে। ক্ৰমানুসৰি সকলোৰে বুদ্ধি উদয় হয়। পুনৰ ইজনৰ পিছত সিজন আহি থাকে। ওপৰততো কোনো থাকিব নোৱাৰে। পতিত তাত থাকিব নোৱাৰে। পিতাই পবিত্ৰ কৰি তুলি পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যায়। তাত সকলো পবিত্ৰ আত্মা থাকে। সেইখন হৈছে নিৰাকাৰী সৃষ্টি।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা সেই কাৰণে নিজৰ ঘৰো যেন বহুত ওচৰত দেখিবলৈ পোৱা। তোমালোকৰ ঘৰৰ প্ৰতি বহুত মৰম আছে। তোমালোকৰ দৰে মৰমতো আন কাৰো নাই। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে, যাৰ পিতাৰ প্ৰতি মৰম আছে তেওঁৰ ঘৰৰ প্ৰতিও মৰম আছে। মূৰব্বী সন্তান নাথাকে জানো। তোমালোকে বুজি পোৱা ইয়াত যিয়ে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি মূৰব্বী সন্তান হ'ব তেৱেঁই উচ্চ পদ পাব। সৰু অথবা ডাঙৰ শৰীৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে। জ্ঞান আৰু যোগত যি মত্ত হৈ থাকে, তেওঁ জেষ্ঠ হয়। কোনো সৰু-সৰু সন্তানো জ্ঞান-যোগত চোকা হ'লে জেষ্ঠসকলক পঢ়ায়। এনেয়েতো নিয়ম অনুসৰি জেষ্ঠই কনিষ্ঠক পঢ়ায়। আজিকালিতো মিড্জেতো (বাওনা) হৈ যায়। এনেয়েতো সকলো আত্মাই মিড্জেত। আত্মা বিন্দু হয়, তাৰ কি ওজন কৰিব। তৰা হয়। মনুষ্যই তৰাৰ নাম শুনিলে ওপৰলৈ চাব। তোমালোকে তৰাৰ নাম শুনি নিজকে চোৱা। তোমালোক হৈছা ধৰণীৰ তৰা। সেয়া হৈছে আকাশৰ যি জড় হয়, তোমালোক হৈছা চৈতন্য। আকাশৰ তৰাবোৰৰ একো সলনি নহয়, তোমালোকেতো ৪৪ জন্ম লোৱা, কিমান ডাঙৰ ভূমিকা পালন কৰা। ভূমিকা পালন কৰোঁতে-কৰোঁতে জিলিকনি কম হৈ যায় বেটাৰী ডিচাৰ্জ হৈ যায়। পুনৰ পিতা আহি ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰে বুজায় কিয়নো তোমালোক আত্মাসকল স্তিমিত (শক্তিহীন) হৈ আছে। যি শক্তি আছিল সেয়া শেষ হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ পিতাৰ দ্বাৰা শক্তি ভৰোৱা। তোমালোকে নিজৰ বেটাৰী চাৰ্জ কৰি আছে। ইয়াত মায়াইও বহুত বিধিনি আনে বেটাৰী চাৰ্জ কৰিবলৈ নিদিয়ে। তোমালোক হৈছা চৈতন্য বেটাৰী। এইটো জানা যে পিতাৰ লগৰ যোগ লগালে আমি সতোপ্ৰধান হ'ম। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা। সেই হদৰ পঢ়া আৰু এই বেহদৰ পঢ়াৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। কেনেকৈ ক্ৰমানুসৰি সকলো আত্মা ওপৰলৈ যায় আকৌ নিজৰ সময়ত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। সকলোৱে নিজৰ অবিদ্যাক ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। তোমালোকে এই ৪৪ৰ ভূমিকা কিমান বাৰ পালন কৰিলা! তোমালোকৰ বেটাৰী কিমান

বাৰ চাৰ্জ আৰু ডিচাৰ্জ হ'ল! যিহেতু এইটো জানা যে আমাৰ বেটাৰী ডিচাৰ্জ হৈ আছে তেন্তে আকৌ চাৰ্জ কৰিবলৈ দেৰি কিয় কৰিব লাগে? কিন্তু মায়াই বেটাৰী চাৰ্জ কৰিবলৈ নিদিয়। মায়াই বেটাৰী চাৰ্জ কৰিবলৈ তোমালোকক পাহৰাই দিয়ে। বাৰে-বাৰে বেটাৰী ডিচাৰ্জ কৰাই দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা কিন্তু কৰিব নোৱাৰা। তোমালোকৰ মাজত যিসকলে বেটাৰী চাৰ্জ কৰি সতোপ্ৰধান অৱস্থাৰ ওচৰলৈ আহে, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাও কেতিয়াবা-কেতিয়াবা মায়াই গাফিলতি কৰাই বেটাৰী ডিচাৰ্জ কৰি দিয়ে। এয়া অন্তিম সময়লৈকে হৈ থাকিব। আকৌ যেতিয়া যুদ্ধৰ অন্ত হয় তেতিয়া সকলো শেষ হৈ যায় তাৰ পাছত যাৰ যিমান বেটাৰী চাৰ্জ হ'ল সেই অনুসৰি পদ পাব। সকলো আত্মাই পিতাৰ সন্তান হয়, পিতাহে আহি সকলোৰে বেটাৰী চাৰ্জ কৰায়। কিমান চমৎকাৰ খেল ৰচি থোৱা আছে। পিতাৰ লগত যোগ লগাওঁতে বাৰে-বাৰে আঁতৰি গ'লে তেতিয়া কিমান লোকচান হয়। আঁতৰি নাযাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা হয়। পুৰুষাৰ্থ কৰি-কৰি যেতিয়া সমাপ্তি হ'ব তেতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোকৰ ভূমিকা পূৰা হ'ব। যেনেকৈ কল্পই-কল্পই হয়। আত্মাৰ মালা হৈ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বুদ্ধাক্ষৰ মালা আছে, বিষ্ণুৰো মালা আছে। প্ৰথম নম্বৰত তেওঁৰ (পিতাৰ) মালা ৰখা হ'ব নহয় জানো। পিতাই দৈৱী সৃষ্টি ৰচনাৰ নকৰে জানো। যেনেকৈ বুদ্ধ মালা আছে, তেনেকৈ ৰুণ মালা (আত্মাৰ মালা) আছে। ব্ৰাহ্মণৰ মালা এতিয়া হ'ব নোৱাৰে, অদল-বদল হৈ থাকে। চুড়ান্ত তেতিয়া হ'ব যেতিয়া বুদ্ধ মালা হ'ব। এয়া ব্ৰাহ্মণৰো মালা হয় কিন্তু এই সময়ত হ'ব নোৱাৰে। বাস্তৱত সকলো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। শিৱবাবাৰ সন্তানৰো মালা আছে, বিষ্ণুৰো মালা বুলি ক'ব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা গতিকে ব্ৰহ্মা আৰু শিৱৰো মালা থকা উচিত। এই গোটেই জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত ক্ৰমানুসৰি আছে। শুনোতে সকলোৰে শুনে কিন্তু কাৰোবাৰ সেই সময়তে কানেৰে ওলাই যায়, নুশুনেই। কোনোৱেতো নপড়েই, তেওঁলোকে গমেই নাপায় সে ভগৱান পঢ়াবলৈ আহিছে। নপড়েই, এই পঢ়াতো কিমান আনন্দৰে পঢ়িব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা আত্মা ৰূপী বেটাৰী চাৰ্জ কৰি সতোপ্ৰধান অৱস্থাত উপনীত হ'ব লাগে। এনেকুৱা কোনোধাৰণাৰ গাফিলতি কৰিব নালাগে যাৰ বাবে বেটাৰী ডিচাৰ্জ হৈ যায়।

(2) মূৰব্বী সন্তান হ'বৰ কাৰণে পিতাৰ লগতে ঘৰৰ প্ৰতিও স্নেহ ৰাখিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগত মত্ত হৈ থাকিব লাগে। পিতাই যি বুজায় সেয়া নিজৰ ভাতৃসকলক বুজাব লাগে।

বৰদান: সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকি সম্পূৰ্ণতাৰ সমীপতাৰ অনুভূতি কৰোঁতা ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান এগ্জাম্পুল (উদাহৰণ) হোৱা

যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতা সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকি, খা-খবৰ শুনি একান্তবাসী হৈ গৈছিল, এক ঘণ্টাৰ খবৰ 5 মিনিটত সাৰ স্বৰূপত বুজি সন্তানসকলক আনন্দিত কৰি নিজৰ অন্তৰ্মুখী, একান্তবাসী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাই দিছিল তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। ব্ৰহ্মা পিতাই কেতিয়াও এনেকৈ কোৱা নাছিল যে মই বহুত ব্যস্ত হৈ আছোঁ তাৰ পৰিৱৰ্তে সন্তানসকলৰ আগত এগ্জাম্পুল (উদাহৰণ) হৈ গ'ল। সময় অনুসৰি এতিয়া এইটো অভ্যাসৰ আৱশ্যকতা আছে। অন্তৰৰ লগন থাকিলে সময় ওলাই যাব আৰু অনেকৰ কাৰণে এগ্জাম্পুল হৈ যাব।

স্লোগান: প্ৰতিটো কৰ্মত – কৰ্ম আৰু যোগৰ অনুভৱ হোৱাটোৱে কৰ্মযোগ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!